

TRIBUNA invatamantului

Pribegia, formă de protest?

În istoria sa zbuciumată, frumoasa și bogată noastră țară a avut parte de multe capcane pe care a trebuit să le evite cu foarte multe eforturi diplomatice sau economice, chinuitoare.

Am avut domni și domnitori, iubitori ori trădători de țară și de neam, am avut parte în istorie de situații limită în care poporul își lua **Boc**(celuța) și se **Oprea** în desișul pădurilor ocrotitoare.

Da. Am fost și un popor de pribegi. *Pribegie* = hoinăreală, refugiu, emigrare, vagabondare, rătăcire din loc în loc, părăsire a locului natal, stabilire într-un loc străin.

Am folosit timpul trecut pentru că așa a fost, este o realitate istorică indubitabilă. Dar cum roata istoriei se învâрте iată că ajungem și la timpul prezent, când Musiu, conducător, ne spune că pribegia nu e o formă de protest, ci o formă de supraviețuire.

Dacă vrem să supraviețuim să ne luăm azimutul și să plecăm cât vom vedea cu ochii și să ne întoarcem când vremurile bune ne vor chema, că doar statul nu e dator neamului său ci el e doar casierul pentru cei care au în mână ștampila, iar celor ce nu le convine situația au la îndemână substantivul *pribegie*.

Situația se suprapune doar peste cei nevoiași pentru că cei aleși sau autoaleși nu au la îndemână supraviețuirea, ci bunăstarea, iar peste timp, când statul român reformat, puternic și potent ne va chema să-l sprijinim cu noi taxe și impozite, cu noi dări și peșcheșuri, vom alerga pentru ca să-i mulțumim din inimă că ne primește la sânul său.

Legea Educației, prin formă și conținut ne dă încă o posibilitate de pribegie, pentru cărcotași, ori pentru cei cu păreri diferite de putere. **Boc**(celuța) e la ușă, și pentru că titularizarea nu mai există, contestatarul nu are decât să bată șoselele și drumurile patriei, pentru a-și găsi o bucată de pâine în ceea ce a mai rămas din școlile satelelor românești. Politicul și ingerința sa periculoasă în sistemul de educație, și nu numai, va aduce din nou în primplan noțiunea de pribegie, definită cu atâta competență și siguranță de către cel pentru școala a făcut parte din opțiunile la dispoziția vârstei.

Nu știm ce mai trebuia făcut pentru a preveni o asemenea situație !

Am protestat, am ridicat glasul, am dat soluții, dar parcă mai repede se îndoiu gardurile din fier forjat ale jandarmilor decât inimile guvernanților. Ne-am simțit într-o țară pustie, fără suflete, fără conducători, fără brumă de umanism și protecție.

Am protestat din nou pentru o viață decentă, pentru legi bune și funcționale, pentru o grilă a importanței sociale, pentru armonie socială și pentru perspectivă. Am fost împroșcați cu cuvinte grele, dovadă că Președintele nostru iubește doar *Marea* și nu școala, dovadă că ministrul nostru Daniel(*nu Sihastru*) Funeriu iubește funcția și nu slujitorii domeniului. Ne-am retras necăjiți, neluați în seamă, neimportanti, într-o lume în

care dialogul și comunicarea sunt cele mai importante semne de progres de încredere și siguranță socială. Noi nu le avem.

Am fost nevoiți să acceptăm o Lege a Educației stâmbă, atacată din toate părțile în care propunerile celor câteva zeci de mii de dascăli au fost aruncate la coșul dictaturii, deși angajamentul unei permanente colaborări chiar în interiorul Pactului pentru Educație ne dădea speranțe.

E dureros că atâția parlamentari n-au văzut, ori au văzut, dar n-au vrut să vadă, că în Consiliul de Administrație al unității de învățământ domină nespecialiștii. Când vin alții să-ți facă bugetul, să-ți gospodărească resursele umane și financiare, fără ca să fie stimulați, rezultatele nu pot fi cele așteptate.

Rămâne însă valabil pentru unii conținutul atât de bine explicat al cuvântului *pribegie* : rătăcire din loc în loc, vagabondare, emigrare etc. Cu toate acestea noi nu vom pribegi, vom rămâne aici și ne vom lupta în continuare cu mijloacele pe care democrația românească ni le oferă, astfel ca generațiile viitoare să arate cu degetul răul din istoriei și să beneficieze de un învățământ modern în care dascălii, elevii și părinții să formeze o familie omogenă, sănătoasă și prosperă.

Prof. IOAN SĂCĂREA,
Președintele Sindicatului din Învățământ, „Spiru Haret” Mureș